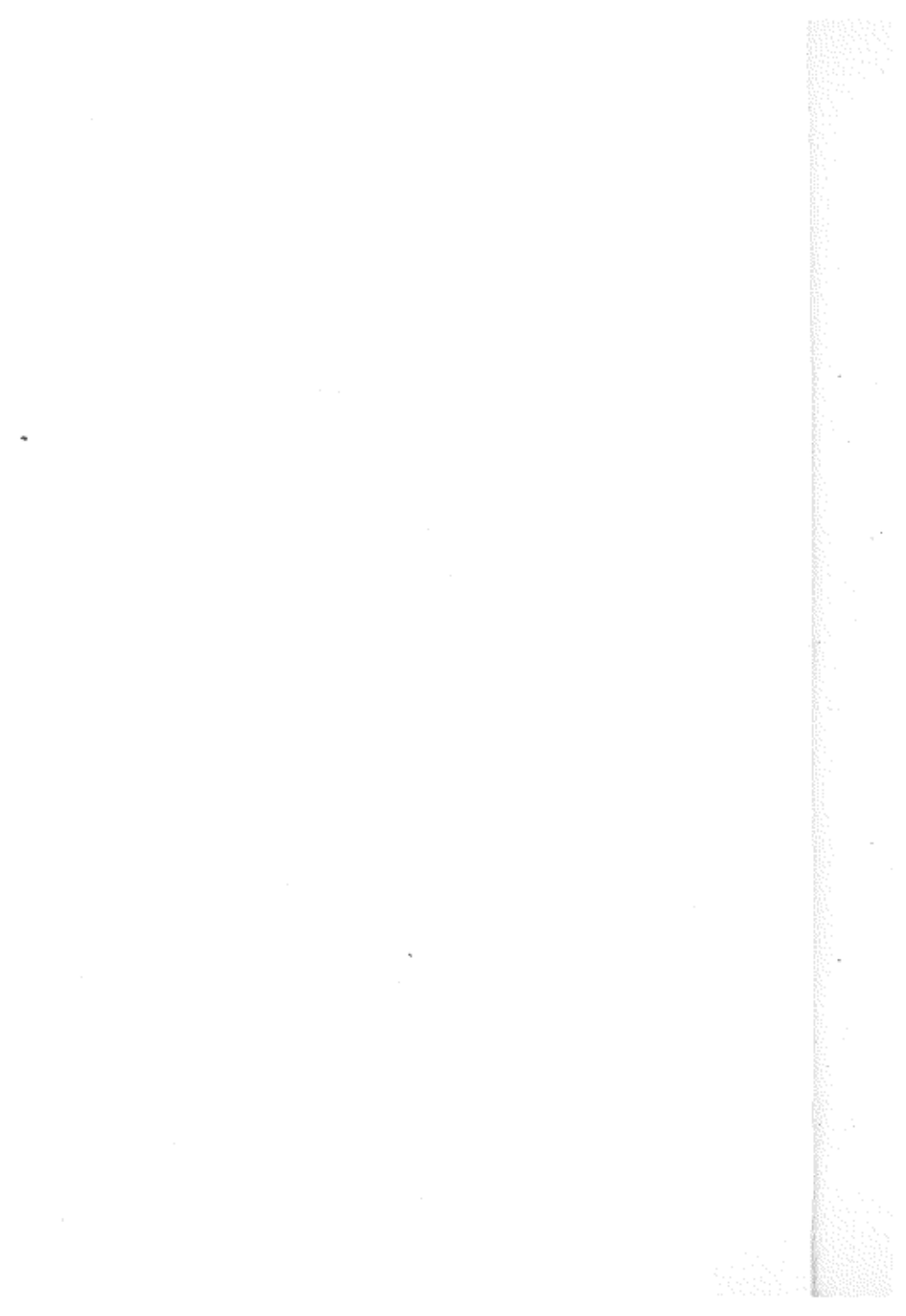

Burasi Çeçen Komitesi

HULUSI ÜSTÜN

2.
Baskı

Istanbul-2001

Kafkas Vakfı Yayınları: 4

Kapak: Minyatür Ajans
Sayfa Düzeni: Minyatür Ajans
Baskı: Bayrak Matbaacılık
İstanbul, Şubat 2001
2. Baskı

Kafkas Vakfı Yayınları
Talatpaşa Mh. Akçalı Sk. No. 4/3
Okmeydanı-İstanbul
Tel: 0212 320 15 25 Fax: 0212 320 15 27
<http://www.kafkas.org.tr> e-mail: bilgi@kafkas.org.tr

Burası Çeçen Komitesi

Hulusi ÜSTÜN

Hulusi Üstün:

7.9.1974 doğumlu. İstanbul Ün. Hukuk Fak. Mezunu. Halen serbest hukukçuluk yapıyor. Silivri'de ikâmet ediyor. 1995 yılında Ömer Seyfettin Hikâye yarışmasında dereceye girerek adını duyurdu. Hikâye ve yazıları Türk Edebiyatı, Ferzan, Çıkm, Kafkas Vakfı Bülteni gibi dergilerde yayımlandı.

Basılmış eserleri:

1. Canlar Ölesi Değil (Roman 1997)
2. Gurbetten Çerkes Hikâyeleri (Hikâye 1999)
3. Geçmişî Sürgün Şehir (2000)

Bu kitap;

Dört yüz yıl önce başlayı, iki binli yıllara taşınan destansı bir özgürlük mücadelesinin isimsiz kahramanlarının anısını,

Savaş mağduru insanlara yardım için kurulmuş Kafkas-Çeçen Dayanışma Komitesi sorumlu kurulu ve komite çalışanlarının özverili emeklerini,

Ve onurlu Çeçen halkına yardım için ekmeğini bölen, gözyaşı döken, dua eden Türk insanının yüce gönüllülüğünü belgelemek için yazılmıştır.

İçindekiler

Bir dosta mektup.....	9
Ramzan.....	15
Bir beyaz havlu ve kınalı eller.....	29
Zelimhan.....	41
Zura.....	53
Makedonya'dan Çeçenya'ya.....	67
Argun.....	73
Baksan Vadisinin Kırk Yiğidi.....	83
Son Abrek.....	93
Nuh'un Toprağı.....	103

BİR DOSTA MEKTUP

Söylediğimi yapıp mavi kasabayı terk edeli sekiz ay oluyor. Yazdığım kadar trajik değildi ayrılışım. Şubat ayı ortasında sessizce çıktım oradan. Yokluğumu kimsecikler fark etmedi. Plannım, mutlu bir çocukluk, hareketli bir öğrencilik döneminden sonra artık bir yerlerden başlamakta yaşam telaşına. Kader karşısına farklı bir güzergah çıkarınca daliverdim karanlığa her zaman olduğu gibi. Hayattaki en büyük şansımız yarının neler getireceğini bilmiyor olmamız ve ben yaşadıklarımın pişman olmamam gerektiğine çok önceleri karar verdim.

Sevmemiştim aslında bu şehri oldum olası. Gerçi ruhuma tanıdık geliyordu gün değmeyen sokakları, eski evleri, ulu mabetleri ama akıp giden azgın kalabalığı korkutuyordu beni. Her yer yapış yapış dünya kaygısı, her şey üç boyutlu, herkes ya satıcı, ya alıcı. Bilirsin hiç bir yere ait hissetmem kendimi. Tam anlamıyla göçebe bir ruha sahibim. Bazen dağlara özlem duyuyorum, bazen deniz hasreti kasıp kavuruyor benliğimi. Yaşamın çıplak gerçeği de bu aslında, yurt tutmak da nedir ki kaç soluğumuzun kaldığını bilmediğimiz bu dünyada.

Ümide dair yazmayı beceremiyorum yine. Biraz utanç, biraz çaresizlik ve daha çok hüznün var bu sayfalarda da. Hüznün zamanın içimize bıraktığı tortudur sadece. Durdukça yerleşen,

sökülüp atılmayan bir tortu. Sana yabancı bir ruh hali bu. Yıllar önce kıyafetleri farklı, yüzü yabancı bir atlıyı çevirip hangi halktan olduğunu sormuşlardı ona. "Acısı gökyüzü kadar büyük, yarası yıldızlar kadar çok ve çocukları güz yaprakları gibi dağılmış bir halktanım" demişti yorgun adam.

Vakit gece yarısı ve ben Fatih Camii'nin karşısında ahşap kagir karışımı eski bir binanın üçüncü katında balkondayım. Ortalık gürültülü bu gece. Herkesin bilinçaltındaki depresyon korkusu ölüme hiç bir zaman hazırlıklı yakalanamayacağını bilmeyen insanları sarıp sarmalamış. Hepimizin içinde felaketler öncesi yaşanan tuhaf bir önsezi. Kalbimizin bir köşesinde kulak vermemeye çalıştığımız sinsî bir ölüm korkusu. Ali Paşa Köyünün denize bakan yamacında altı kişilik mezar yerimiz boş ve bizi bekliyor. Heyhat ki gün be gün, saat be saat yaklaşıyoruz orada geçireceğimiz uzun istirahat dönemine. Hazır hissetmiyorum kendimi bunun için. Kapılıp kayboldum bu kargaşanın içinde kaç zamandır. Geceler alabildiğine uyku dolu, gündüzler hırs ve sestən ibaret. Efsunlu rüyalar yok artık, bedenim bir dağacında sallanan ölüye ait sanki. Her şeyin manasını çözdükten sonra yolunu şaşırarak gafillerden olmamak için dua ediyorum. Keşke bir akasya mevsimi kadar sürseydi ömrüm ve yaşamdan el çekip düşseydim toprağa poyraza kapılmış yapraklar misali. Ve yazmayı öğrenmeseydim keşke. Yaşanmış hiçbir derdi yazıp ebedileştirmeseydim. Hüzünler gözün gördüğü kadar sürseydi. Bir ikindi vakti yaz yağmuru gibi karışaydım toprağa.

Şimdi mekan eski İstanbul. İstanbul içinde İstanbul diyorum ben buraya. Esrar Dede'nin, Nedim'in, Zati'nin hayranlıkla anlattığı şehir. Bir vakitler yaşanmış safahat ve görkemin şahidi ulu camiler suskun ve ürkek bir bekleyiş içinde. Çoğu şeyi öğütüp eskitti zaman. Yazık ki bize düşen dedelerimizin acılarını sorgulamaktan başka bir şey değil hala.

Bir yanım bu yaz çiçeklenmiş bir badem ağacı misali, hüzünün ayazına inat pespebbe dallarım Pek az insanın görebildiği gizli güzelliklere şahit olmanın sarhoşluğuyla kımıldıyor çiçekli dallarım. Ardımda çağıl çağıl kar sularını andıran dualar, teşekkürler, minnetler... Kimseye " İncir Ağacım " dedirtmiyorum artık. İncir ağacı çiçek açmıyor çünkü. Bir yanım terk edip gittiğim mavi kasaba gibi gamsız kedersiz olmaya çalışıyor. Gününü yaşıyorum dolu dolu. Mavi kasabaya bir aylığına gelen yazlıklar gibi iğreti dostlarla dolu çevrem. Dost vardır, varlığı ölüm diyor Şirazlı Sadi.. Dost vardır yanında olması ikbal, dost vardır yaz yağmuru gibi gelip geçici...

Bir yanım sonbaharı özlüyor alabildiğine. Geçip giden kısa fakat güzel günleri yad ediyorum yalnızca. Ekim gelince İstanbul caddeleri çınar yaprağı doluyor. Ve yazık hiç kimse bilmiyor en güzel manzaranın Beşiktaş'ta Yahya Efendi dergahında olduğunu. Hızlı yaşıyorum, çok hızlı. Aceleciliğim beni bile şaşırtıyor bazen. Sevgili öbür yanım biliyor musun bu gün yirmi yedinci yaşıma bastım.

Ve bir yanım, ve bir yanım... Grozni kadar yıkık ve harap kabul etmesem de. İçime sağanak acılar yağıyor ve kanıyor yüreğim ığıl ığıl. Ayn aydınlık yüzü yitirdiklerimin yüzü oluyor kimi zaman, durgun ve yeşil sular onların gülüşünü gösteriyor ipeksi kımıldanmalarla. Zihnim dost mezarlığı, yüreğim hiç sağalmayacak yaralarla kaplı. Düşüncelerim infilak veriyor. Gölümün bir köşesinde bir yaşlı anne, bir köşesinde küçük bir çocuk ağlıyor elleri cebinde. Pencere önlerinde susuzluktan kurumuş çiçekler ve cam kırıkları. Yarım kalmış resimler var tuvalerde ve sararmış kağıtlarda bitmemiş mektuplar. Çökmüş tavanların altına sinmiş ecel, çıplak ağaçların dallarına ve kör kuyulara. Şimdi göğün maviliğine uzanan geniş bir yola dökülüp dünyadan el etek çekmekte halkım. Esmer bir ölümdür usul usul yaklaşan ve vakit her zaman akşamüzeridir bizim için.

Yola devam ediyorum elimde çantam, dudağımda Timur Mutsurayev'in özgürlük şarkılarından biri... Hayat yolculuk demek benim için çok uzun zamandan beri. Hala sabahları yüreğimde taze kıpırdanmalarla çıkıyorum mavi kasabadaki baba ocağımdan. Annem kapıya kadar geçiriyor beni. "Akşam gelemezsen telefon et. Ramzan'a selam söyle... Ha başkasının havlusunu kullanma sakın. Bir şey unutmadın değil mi?"

Evle otobüs durağının arası yedi dakika. Otobanda sefer yapan Trakya arabalarıyla tanış olduk. Muavinler "Günaydın!" diyor. Otobüs yolculukları hala bir saatlik kasvetten ibaret. Otogardan sonra üç durak süren kalabalık metro yolculuğu ve Akdeniz caddesinden malta çarşısına çıkan tatlı bir yokuş. Volkmenimde Tanju Okan, "Dünyada dost denilen kelime yalan." Çantamda Rusça gramer kitapları, not defterim, ayakkabı süngerim, vitamin ilaçları, parfümler, sabun ve havlum...

Her akşam eve dönemiyorum. Geç saate kadar bitiremediğimiz işler, çözemediğimiz sorunlar veya yolu göze alamayacak kadar yorgun olmam. Her seferinde anneme telefon etmeyi unutarak İstanbul'da kalıyorum. Yatıp kalktığım yer belli değil. Bazen ağabeyim, bazen Kıztaşı, bazen Seyit Hasan'ın evi, bazen komite. Kimi zaman öyle oluyor ki on beş gün boyunca iki gece üst üste aynı yerde yatamıyorum. Belimde çekyatlarda yatmanın sonucu bir omurga ağrısı.

Hasılı bildiğin gibiyim işte.

Uzak bir diyarda, dağların ardındaki küçük bir ülkede ferat eden anaların, bebelerin, yaralı sivillerin çığlıklarının yankılandığı bir yer burası. Sürgünün ilk durağı, soykırımın arka bahçesi, hüznün orta yeri... Her yeni gün yeni acıların şahidiyiz ve her yeni gün çaresizlikten kolu kanadı kırılan bizleriz. Burası Kafkas Çeçen Dayanışma Komitesi ve biz dedelerimizden devraldığımız bir kavgayı mahşerden önce sonuca bağlamak için uğraşı verenleriz.

Perdesiz dar pencerelerimizde küçük çiçek saksıları ve ocağımızda durmadan kaynayan çay. Bir de dolu kül tablalarımız... Yüreği yanık mazlumlar gelir buraya, yurdundan sürülmüş garipler, gözünü, kolunu kaybetmiş mücahitler gelir. Yüce gönüllü, aydınlık yüzlü cömert eller gelir bir de. Avuç avuç, sema sema dua gelir. Ajanlar gelir, ispiyoncular gelir, gazeteciler, dergiciler, arada bir sahtekarlar, üç kağıtçılar gelir.

On dört şubat sabahı sırt çantamı alıp geldim buraya: Fatih Camii'nin Börekçi kapısı çıkışında üç katlı eski bir bina. Henüz tam yerleştirilmemiş eşyaların arasında ufak tefek bir genç bir yandan durmaksızın çalan iki telefona bakıyor, bir yandan gelip giden ziyaretçilerle ilgileniyor. Onca telaşın arasında bana "hoş geldin" diyecek kadar kibar.

-Beklediğiniz kişi benim, dedim.

Gülümsedi, "haydi öyleyse" dedi.

Israrla çalan telefona baktım,

-Buyurun, burası Kafkas-Çeçen Dayanışma Komitesi...

...

İşte yeni bir sayfa sana. Yeni hikayeler, hayatın içerisinde yaşanmış sahneler hepsi de. Şahit olduğum acılar, yürek vurgunları, anlatılıp da anlaşılmayacak ıstıraplar. Yazarken depreştirdiğim dertler bunlar. Görülmedik, duyulmadık facialar, unutulmuş efsaneler. Yine içimde çağıl çağıl mürekkep ırmakları... Suya verdim bütün kelimeleri. Al, oku. Belli belirsiz bir kırıklık kalsın içinde anlam veremediğin, hepsi o.

2000